

Středa nám chutná

Iva Procházková

Ilustrovala
Katarína Ilkovičová

Albatros

Albatros

Středa nám chutná

Iva Procházková

Středa nám chutná

Iva Procházková

Ilustrovala
Katarína Ilkovičová

Albatros

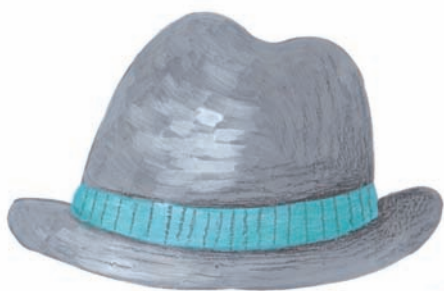

Knižka vychází k autorčinu jubileu

© Iva Procházková, 1994
Illustrations © Katarína Ilkovičová, 2013

ISBN 978-80-00-03136-1

Středa nám chutná
ale čtvrtek pátekso bota
nedělepondělí úterýtlaky
nejsou křakovení!

Do velkého nádraží vjel dlouhý vlak a se skřípěním zastavil. Všichni vystoupili. Nebylo kam dál jet. Alespoň ne tímto vlakem.

Průvodčí Mlejnek procházel prázdnými vagony a nahlížel do jednotlivých kupé, jestli v nich něco nezůstalo. V jednom kupé našel šedý klobouk. V jiném košík s pletením. V dalším plyšového pejska. V posledním kupé posledního vagonu našel miminko.

Šedý klobouk měl rozpáranou podšívku. V košíku s pletením ležely dvě rukavice z červené vlny, obě na levou ruku. Plyšový pejsek byl natahovací, měl se točit dokolečka a dělat kotrmelce, chyběl mu však klíček, takže se jen pitomoučce usmíval. Miminko se usmívalo taky. Přímo na průvodčího. Když se nad ním naklonil, aby se podíval, z jakého je materiálu, kýchlo a malou pěstí si promasírovalo nos.

Průvodčí Mlejnek, mimo službu otec dvou nezletilých dětí, pochopil, že miminko je pravé. Vzal je do náručí, košík s pletením, kloboukem a plyšovým pejskem si navlékl na předloktí a opatrně vystoupil z vlaku. Se všemi nalezenými předměty zamířil k bočnímu vchodu nádražní budovy, nad nímž visela cedule ZTRÁTY A NÁLEZY.

Ve skladišti ZTRÁT A NÁLEZŮ bylo šest vysokých regálů a v nich leželo nespočetné množství ztracených a nalezených věcí.

Přes šířku celé místnosti se táhla dlouhá police plná cestovních vaků, kufrů a batohů. Dále tu bylo patnáct kabátů, čtyřicet šál, deset čepic, z toho tři kožešinové a dvě děravé, pět klobouků, dvacet jedna

brýlí (jedny zlaté), devatenáct hodinek (ani jedny s vodotryskem), sedm párů rukavic včetně jedněch boxerských, jedenáct náušnic, jedna živá, velmi hlasitá husa v koši, květináč s cizokrajným stromkem, který na první pohled vypadal jako klubko hadů a při bližším ohledání páchl po zkažených vejcích, mimoto tu bylo šest plnicích per a jeden sešit se jménem František Růžička na obalu a s velkou čtyřkou z matematické úlohy na první straně. Pod čtyřkou se červenala vyčítavá poznámka: JSI SÁM SE SEBOU SPOKOJEN, FRANTIŠKU? Aby byl výčet úplný, je třeba dodat, že na nejvyšší polici, takřka u stropu se stydlivě krčily jedny umělé zuby, hadrová opice bez ocasu a červené trenýrky značky Adidas.

Úředník za pultem převzal od průvodčího Mlejnka šedý klobouk, košík s pletením a plyšového pejska a uložil je do odpovídajících regálů. Pak pohlédl na miminko v jeho náručí a zeptal se: „Co to je?“

Průvodčí pokrčil rameny.

„Nevím,“ řekl a uvědomil si, že mu na rtech ulpívá úsměv – podobný jako u plyšového pejska, kterého našel ve vlaku. „Můžeme se přece podívat!“

Položil miminko na pult a zručnými rukama dvojnásobného otce je rozbalil. Byla to holčička. Bez diskuze.

Úředník zvedl sluchátko a vytočil číslo ředitelství.

„Haló, tady Ztráty a nálezy,“ řekl. „Máme tu holčičku. Asi tak sedmdesát centimetrů dlouhou, kolem pěti kil, vlasy žádné, oči šedomodrozelenohnědé. Věk? Jo, to...“ pohlédl tázavě na průvodčího.

„Čtyři měsíce,“ napověděl mu průvodčí.

„Čtyři měsíce,“ opakoval po něm úředník do telefonu. „Mám ji dát do regálu?“

Hlas na druhém konci aparátu cosi dlouho vysvětloval. Rozhořčeně. Pak se rozhostilo ticho. Úředník položil sluchátko.

„Šéf zavolá policii,“ řekl.

Podíval se na miminko.

„Divný lidi, dneska,“ potřásl hlavou. „Zapomenou dítě. Ve vlaku!“

Holčička znovu kýchla. Průvodčí Mlejnek ji pevněji zavinul do peřinky.

„Je moc milá,“ prohlásil. „Vůbec nekřičí. Jako by byla se vším srozuměná.“

Oba dva muži se nad dítětem sklonili a na tvářích obou se rozlil úsměv.

Ze ZTRÁT A NÁLEZŮ bylo děvčátko přeneseno do kanceláře ředitele. Z kanceláře ředitele na policejní stanici. Z policejní stanice na oddělení pro pohřešované osoby. Z oddělení pro pohřešované osoby do útulku pro ztracené děti. Z útulku pro ztracené děti do kojeneckého ústavu.

Po celou dobu svého putování byla holčička klidná, ani jednou nezakřičela, ani trochu nezaplakala.

„To není zapomenuté dítě, to je odložené dítě,“ prohlásila vedoucí kojeneckého ústavu, když se po čtyřech týdnech čekání o holčičku nikdo nepřihlásil. „Musíme ji zanést do seznamu sirotek.“

„Ale pod jakým jménem?“ zeptala se ošetřovatelka.

Vedoucí se zamyslela.

„Nemá nikoho,“ řekla konečně. „Ať má alespoň záviděníhodné jméno.“

„Nebo několik jmen,“ napadlo ošetřovatelku. „To bude ještě lepší!“

„Celestýna,“ navrhla vedoucí po krátké úvaze.

„Izabela,“ vyhrkla ošetřovatelka takřka prosebně.

„Libuše,“ pokračovala vedoucí s vlasteneckým výrazem ve tváři.

„Kateřina?“ připojila ošetřovatelka tázavě.

„Anna,“ uzavřela vedoucí rozhodně.

Celestýna Izabela Libuše Kateřina Anna tou dobou spala a netušila, že se právě stala majitelkou pěti jmen, z toho čtyř královských.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.